

била написана на български. Това училище изгорѣ на 1904 г. При развалинитѣ до скоро стоеше каменниятъ надписъ:

Сѣмъ училищна сграда къ просвѣщенію Болгарскіа мла-
денци трѣхъ махалъ : Месокастро , Хаджи-Кастъмъ и Екандеръ-
бий сѣзъда сѣмъ къ лѣто 1852 юліа 15 Охридъ.

1855 г.

№ 223. **Монастиръ Св. Якимъ Осоговски.**

Монахътъ Хаджи Йованъ отъ сѣверомакедонския мона-
стиръ Св. Якимъ Осоговски дава срѣдства, за да се издаде на
български езикъ книжката (16 стр.) Посланіе на господа нашего
Исуса Христа. Приведено отъ грѣцки на Българскій ѡзъкъ
отъ Г. Ёжакова Ж. Напечата сѣмъ съ иждивеніе на Х. Ювана отъ
св. Мѣима 1855.

1858 г.

№ 224. **Български земи.**

Въ сръбския календаръ Зимзеленъ за 1858 г., издаванъ
въ Виена, е помѣстена една доста цѣнна за вѣрмето си статья
отъ Георги Хаджичъ за сръбско-българското единство на ли-
тературно поле, стр. 43—74. На стр. 70 писателътъ дава прѣ-
гледъ на земитѣ населени съ българи:

„Новобугари. Данашнѣмъ даномъ одъ Бугарахъ
обитаеми предѣли припадаю скоро коначно турское царству,
само еданъ мали део сѣверно одъ дунавски рукава спада подъ
руску областъ. Одъ истока насланяю се Бугари на Црно-море
одъ утока южногъ рукава Дунава у море, образуе ова ріека
цѣлу дугачку сѣверну границу према Влахиі до Видина и
Флорентина. Одъ Видина повлачи се граница према Србиі, као
што смо напредъ кодъ Србіе назначили, до Вароши При-
зрена; одавде южно дужъ варошахъ Теттове, Охриде, Дренове,
Біліето, доле до св. Марине; одавде иде южна граница у
едномъ маломъ віюгу около залива Солунскогъ, пакъ онда
дужъ варошахъ, Рупе, Арде, Хірменти, Ёдрене, Трнове, Бр-
дове, Василиске до Црногъ моря натрагъ. Овимъ начиномъ,
заузима бугарска областъ, найвећи део старе Мизіе, Траціе и
Македоніе или провинцію Уруменлію. На целомъ овомъ про-
сторю е становништво „Бугари“. Алъ нузъ нѣихъ живуе овде
іошъ и множина Гркахъ, Арнаутахъ, Мацедоновлахъ (Цин-